

Fabián Estapé

Estapé respon

Ni resposta privada ni iniciativa pública

—Les xifres de desocupats continuen creixent. Al conjunt dels Països Catalans, passen d'1,1 milions, el 18% de la població; i a l'estat espanyol, de 4,3 milions. No han funcionat les mesures que havia promogut l'executiu de Zapatero?

—De moment, la reacció dels centres de decisió econòmica no s'adiu amb les admonicions. La cosa s'allargarà. La crisi, efectivament, sembla més fotuda que no ens havien dit. De tota manera, les xifres de desocupats són una munició molt bona per a les eleccions municipals, perquè és terreny adient per a les promeses.

—Però hem d'estar tranquils, perquè Zapatero preveu que el 2012 de la crisi ja no ens en recordarem, i que des del juny d'enguany els ciutadans ja notarem que tot va com oli en un llum...

—Després d'aquesta declaració, em quedo més intranquil. Les previsions de Zapatero són tan creïbles com les seves promeses electorals i postelectorals.

—Què deu pensar ara l'ex-ministre Celestino Corbacho, que va jurar i perjurar que el nombre de desocupats no superaria en cap cas els 4 milions?

—Que s'havia equivocat de país fent aquesta previsió? Els raonaments de Corbacho van més enllà del pronòstic, perquè per a aquest bon senyor —amb tots els meus respectes— el món econòmic és un món que es fonamenta en els miracles que pot fer un partit per a satisfer les seves necessitats electorals, però no en la realitat.

—La desocupació mitjana a la UE és del 9%. Hi ha països com Àustria i Luxemburg per sota del 5%, i a Alemanya és d'un 6,6%. Què fan allà que no es faci aquí?

—Fonamentalment, que el sector privat ha reaccionat positivament a les accions del govern de Merkel. La reacció de l'empresa privada és clau, i a l'estat espanyol no hi ha hagut ni resposta privada ni iniciativa pública per a sortir de la crisi.

—De manera que la diferència no és només el totxo.

—No, aquesta és l'excusa que es posa aquí.

—Com es pot crear ocupació els anys vinents si, com sembla, les entitats financeres no tindran prou marge per a reobrir completament l'aixeta del crèdit per a empreses i particulars, precisament perquè el Banc d'Espanya i Brussel·les els imposen directrius molt dures de solvència?

—Aquests topalls frenen la circulació de capital, però també és cert que en molts casos seria massa arriscat sense aquest control estricte. És un peix que es mossega la cua, i trigarem molt de temps a sortir-nos-en.

—A Catalunya, la Generalitat s'ha trobat obligada a retallar d'un 10% el pressupost per a Sanitat. És imprescindible de retallar en aquesta àrea, o es podria haver evitat passant les tises més profundament en uns altres àmbits?

—Era l'àrea on més retallades s'havien de fer, perquè tal com va deixar la consellera Marina Geli, amb un forat de 850 milions, no hi havia més remei.

—Els funcionaris són intocables. Però creieu que potser ha arribat el moment de considerar la possibilitat de retallar també en aquest sentit?

—Ha arribat el moment, però és perillós per a qualsevol govern que ho intenti. Hauria de ser la mesura d'últim recurs, perquè ho pagaria car.

—Podrien retallar el sou d'alguns càrrecs que satisfan quotes de partits, com ara el consell d'administració de la CCMA, que costa uns 3 milions d'euros?

—Si Mas vol demostrar que realment vol sanejar l'economia, aquest seria un gran pas a fer. Però, és clar, d'aquesta CCMA en mengen molts, i menjar del bo!

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Xoc petrolier

Hi ha vaixells petroliers fantasma que travessen mars esperant saber la destinació, que pot canviar unes quantes vegades fins que no lliurin definitivament la càrrega. Hi ha operacions fictícies de compra-venda de carregaments que tenen l'únic objectiu de marcar tendència als mercats. Hi ha refineries que s'aturen per a manteniment just abans de les vacances, quan puja el consum de carburants. Aquesta picaresca per a manipular preus al mercat del petroli existeix, però la important ja fa molt temps que no es fa amb mercaderia real, sinó als mercats financers. Els mercats de futurs de petroli, que van néixer com a protecció per a atenuar els moviments bruscos de preus al mercat real, és on campa a l'ample l'especulació basada en qualsevol rumor interessant. I això és possible, en part, perquè el petroli que prenen com a referència, el Brent de la mar del Nord o el West Texas, també és una entelèquia: representa una quantitat ínfima de tot el que s'extrau al món. El pitjor de tot és que són aquests mercats de futurs els que ara marquen la pauta de les transaccions amb petroli real. I quina excusa millor per a especular amb una possible manca d'aprovisionament, que no es produirà de cap manera, que les revoltes i la inestabilitat als països àrabs? El problema és que aquesta febrada arriba en el pitjor moment possible i pot dur-nos a un xoc petrolier com els que s'han anat succeint des dels anys 70. Ja pot predicar el govern espanyol amb l'exemple de l'estalvi, que els preus de producció creixeran igualment i el consum es tornarà a contreure. Si això és preocupant per als països que començaven a créixer, com no ho serà per a nosaltres? I, per a rebre l'estocada, només ens faltaria que arribi el Banc Central Europeu amb una pujada de tipus d'interès per a frenar la inflació.

Periodista